

го е подарилъ. За всичкѣй си животъ нека вѣди на Бога посвѣщенъ; защо то отъ него е испросенъ.

Малый Самѣилъ остана оу первосвѣщенника Илї, и слѣжаше мѣ при жертвоприношенїе то. Злы тѣ примѣри, и злонаравно то поведенїе на Илїе вы тѣ сынове никакъ не го развалихъ. Той е раслъ и тѣлесно и дѣшевно, и станалъ е любезенъ и драгъ на Бога и на челоуѣцы тѣ,

Оваче напротивъ, нито добрый Самѣиловъ примѣръ можилъ е да исправи засравны тѣ Илїевы сынове. Най послѣ проводи Богъ единъ непознатъ сватецъ, ксито рече на Илї: Господь Богъ самъ ти говори: „Ты помного лквишъ сынове тѣ си отъ Мене. Овѣщалъ съмъ ти са, какъ сынове тѣ ти и вратѣа та ти на всегда ще вѣждѣтъ въ твой домъ мой свѣщенницы; но нынѣ ти казвамъ: ксито мѣ презира мене, той такожде ще вѣди прѣзрѣнъ! Теси тѣ два сына въ единъ день ще оумрѣтъ. Азъ ще си избирѣмъ дрѣгъ вѣренъ свѣщенникъ, ксито ще прави всичко оно, ксето е на Менѣ прѣятно.“

§. 82. Самѣилова покорность и искренность.

Еднождъ спѣлъ е Самѣилъ въ скинїѣхъ тѣхъ на Свидѣнїе то, дѣто е былъ Кувота на Завѣта. Златный свѣтилникъ съ седмь свѣщи свѣтелъ е прѣдъ Кувота. Было е почти при зорѣ тѣхъ. Или е спѣлъ такожде близъ на дрѣго мѣсто. Самѣиле! Самѣиле! выкна единъ гласъ. Онъ помысли, чи го вика Или. Стана скоро, и отиде при Или, и рече: Али мѣ, защо мѣ выкашъ: Или отговори: Азъ не съмъ тѣ звалъ; иди спїйси! Той гласъ са чѣ и дрѣгїй пѣть. Самѣилъ той часъ стана, отиде при Илї, и рече: Али съмъ! — Нынѣ си мѣ звалъ. Илї пакъ отговори: Сыне мой! азъ не съмъ тѣ выкалъ; иди легни си! На третїй гласъ стана третїй пѣть, отиде при Или, и рече: Ето мѣ! нынѣ си мѣ на истинѣхъ звалъ. Илї позна, чи Богъ зове Самѣила. Иди, сыноко, мѣ рече, и легни си! И ако чѣишъ ѣще еднождъ гласъ, речи: Говори, Господи слѣга твой тѣхъ слѣша! Самѣилъ отиде и легна си. А Богъ выкна пакъ Самѣиле! Самѣиле! той отговори: Говори Господи слѣга твой тѣхъ слѣ-